

POZOUNOVÉ SBORY CONSONARE

Chomutov

ul. 28 října 1071/12, fara Chomutov; zkoušky: jak kdy večer
kontakt: Jiří Bureš, 776 219 938, jiri.bures [at] evangnet.cz

Jablonec nad Nisou / Liberec

Pod Baštou 10, fara Jablonec; zkoušky: společné v Rumburku
kontakt: Klára Pavlíková, 777 315 719, pavlikova.klara [at] gmail.com

Praha

Svatý Martin ve zdi, Martinská 8, Praha 1; zkoušky: úterý 19:30 hod.
kontakt: Jan Petržela, 737 904 965, jan.petrzela [at] centrum.cz

Rumburk / Varnsdorf

Krásnolipská 540/22, fara Rumburk; zkoušky: pátek 20:30 hod.
kontakt: Evžen Šmidt, 720 618 205, evzen.s [at] centrum.cz

Třebenice

Tyršova 505, fara Třebenice; zkoušky: neděle po bohoslužbách
kontakt: Jan Zalabák, 603 196 154, jan.zalabak [at] trebenice.cz

Ústí n/L

Dvořákova 1527/6, fara Ústí; zkoušky: sobota
kontakt: Klára Pavlíčková, 774 670 628, pozounistka [at] centrum.cz

Vrchlabí

Českých bratří 112, fara Vrchlabí; zkoušky: čtvrtky 18:15-19:45
kontakt: Petr Chlápek, 604 282 497, vrchlabi [at] evangnet.cz

VÝBOR CONSONARE

Petr Otradovský, předseda, 604 235 334, petr.otr [at] tiscali.cz
Sebastian Zschernig, místopředseda, 0049 35015070811, zscherni [at] arcor.de
Filip Šimonovský, 777 088 472, rumburk [at] evangnet.cz
Alžběta Matějovská, 723 049 955, a.matejovska [at] seznam.cz
Jan Petržela, 737 904 965, jan.petrzela [at] centrum.cz

EKONOMICKÝ ÚSEK CONSONARE

pokladník: Klára Pavlíková, 777 315 719, pavlikova.klara [at] gmail.com
účet Consonare: 219 070 660 / 0300

Redakce:

Jan a Jana Petrželovi
jan.petrzela [at] centrum

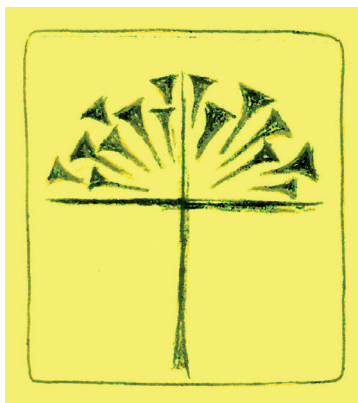
> Kalendář akcí 2013

termín	název akce
25.–27. 1.	RYCHLÁ ROTA / JABLONEC n./N.
22.–24. 3.	VALNÁ HROMADA – JARNÍ SEMINÁŘ / KŘIŽLICE
8.–12. 5.	NĚMECKO / BURBACH – SIEGERLAND

Podrobnosti k akcím najdete s dostatečným předstihem na našich webových stránkách, nebo se informujte na [consonare \[at\] evangnet.cz](mailto:consonare[at]evangnet.cz).

Oběžník

zima 2012

CONSONARE

evangelické pozounové sbory, o.s.

> Úvodem

Bylo nebylo. V dobách, kdy ještě v Čechách neexistovaly žádné pozounové sbory, země byla neslunná a pustá, žádný kovový hlásek se krajem nerozléhal, ba ani slunce nenalézalo kousíček plechu, ve kterém by mohlo odrážet své paprsky, neradostně se žilo v zemi.

Milí přátelé! Tak nějak by mohly začínat Staré pověsti consonárské. Nemá cenu si nalhávat, že je děti budou jako povinnou četbu číst s radostí. Ale my, účastníci budoucích slavných dějin, si to užívat můžeme – jak čtení tohoto Oběžníku, tak naše troubení ve sborech, setkávání s přáteli i „tiché“ chvíle s vlastním nástrojem o samotě. Uvařte si teplý čaj, svažené víno nebo vánoční punč, udělejte si pohodlí a začtěte se do článku o historii Consonare od Filipa, o nelehké cestě vzniku našeho nového zpěvníku, ale také o budoucnosti sdružení od Sebastiáná nebo do zpráv z našich akcí od Gottfrieda a Vojty. Jestli při tom všem dostanete neodolatelnou chuť zúčastnit se nějaké další akce, tím lépe. Kalendář je jako vždy součástí tohoto oběžníku.

Moc nám všem přeji, aby naše Consonare, naše souznění, vydrželo co nejdéle. Aby nám nás největší sponzor, dál žehnal a pomáhal. Abychom darovanou radost uměli přeměnit na tóny a nejen v nich ji předávali dál.

Krásný Advent a požehnaný nový rok Vám přeje

–Honza–

> Výročí 5 let občanského sdružení **CONSONARE – evangelické pozounové sbory** Od jonsdorfského pozounového sboru až ke Consonare a ještě dál...

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: Udělej sobě dvě trouby stříbrné. (Nu 10,1)

NA POČÁTKU...

Sbory Rumburk a Varnsdorf mají partnerský sbor v nedalekém saském Jonsdorfu. A jak je skoro v každém evangelickém sboru v Německu tradicí, tak i v Jonsdorfu působí pozounový sbor – skupina trubáčů, od dětí až po seniory, kteří doprovází spolu s varhanami písně při bohoslužbách, hrají také při různých slavnostech, a také při mimořádných bohoslužbách či oslavách mimo prostor kostela.

V lednu roku 2005 nám naši přátelé z Jonsdorfu navrhli, jestli bychom také zkusili hrát na dechové nástroje, že by nám tuto svoji tradici rádi předali, a že by nám pomohli jednak s obstaráním nástrojů, jednak s výukou. Na začátku jsme byli tři – Evžen Šmidt, Constance a Filip Šimonovští, a každých 14 dní k nám jezdil pozounista Gottfried Huth z Jonsdorfu a vedl nás. A brzy už jsme hráli při prvních bohoslužbách, ovšem ne sami, ale spolu s našimi německými přáteli...

...a tak se zrodil **PROJEKT POZOUNOVÉ MISIE**, tedy jednoduše: rozšíření hry na dechové nástroje i v jiných sborech ČCE v Libereckém a Ústeckém seniorátu. Farní sbor v Rumburku napsal projekt, aby shromáždil peníze na zaplacení lektora, který by objížděl farní sbory, kde by se našli zájemci o hraní, a pravidelně by je vedl a učil. To se zdařilo, a tak se lektor Tomáš Vajda stal 1. 5. 2007 prvním novodobým pozounovým misionářem. Nástroje jsme obdrželi starší a použité darem od přátel z Německa, jako i noty, protože řadu písní máme společných. První pozounisté tak začali hrát v Jablonci n/N, České Lípě, Třebenicích, Lounech, Chomutově.

PRVNÍ TRUBAČSKÝ SEMINÁŘ se konal, ještě před vznikem Consonare, v Rumburku.

Historické hodnocení semináře lektora Tomáše Vajdy:

„Seminář se konal ve dnech 9.–12. 7. 2007 v prostorách fary Českobratrské církve evangelické v Rumburku. Semináře se zúčastnilo 14 lidí. Seminář vedli A. Altmann, G. Huth, T. Vajda. Celkově seminář hodnotím jako úspěšný. Na semináři jsme zvládli udělat dost práce, takže ke konci semináře se podařilo zapojit do hraní na společné bohoslužbě i úplné začátečníky, což považuji za velký úspěch. Velkou zásluhu na tom měli zkušenosti A. Altmanna a G. Hutha. Přispěla k tomu také možnost věnovat se jednotlivým účastníkům semináře individuálně, což vzhledem k počtu zúčastněných nebyl problém. Myslím, že také sami účastníci semináře byli s výsledky semináře spokojeni. Jedním z největších organizačních nedostatků z mého pohledu byla příprava jídla. Účastníci si museli vařit sami, což jim zabíralo volný čas. Toto by bylo při další akci vhodné organizačně vyřešit jinak. Menších nedostatků bylo více, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o náš první seminář, jde celkově hodnotit průběh akce jako velmi dobrý.

V Nové Chřibské dne 2. 8. 2007, Tomáš Vajda

Ale naše církve má víc seniorátů a sborů ... a vzniklo občanské sdružení **CONSONARE – EVANGELICKÉ POZOUNOVÉ SBORY**, které převzalo iniciativu na poli koordinace a podpory pozounových sborů. Bylo založeno 27. 11. 2007. Consonare znamená něco jakou souzvuč, souznění, vytváření harmonie. A to nejen v oblasti hudební...

PRVNÍ VALNÁ HROMADA CONSONARE se konala 15. 12. 2007 v Třebenicích. Přítomni byli tři zakládající členové sdružení: Constance Šimonovská, Štěpán Brodský a Filip Šimonovský. Ti byli také zvoleni do nového výboru sdružení, jehož schůze proběhla následující den a prvním předsedou Consonare byl zvolen Štěpán Brodský. Rozdělily se úkoly: vytvoření loga sdružení a výroba razítka, založení účtu

SVÉ NAROZENÍ OSLAVILO SDRUŽENÍ V TŘEBENICÍCH 6. 4. 2008 při slavnostních bohoslužbách, které doprovázel třicetičlenný česko-německý pozounový sbor pod vedením Tomaže Vajdy. Ke vzniku občanského sdružení Consonare se přejně postavilo vedení ČCE, aktivně se do něj zapojil i celocírkevní kantor ČCE Ladislav Moravetz.

...A OD TÉ DOBY proběhla řada akcí, seminářů, vysřídali se předsedové i výbory, vznikly nové sbory Consonare a jiné zanikly. V současnosti jsou 4 živé a aktivní sbory Consonare, a to Vrchlabí, Chomutov, Praha a Rumburk/Varnsdorf. Posledním misijním pokusem bylo založit sbor v Českých Budějovicích a zdá se, že se to povedlo. Moc jim držíme palce a modlíme se za ně. Současným předsedou je Petr Otradovský z Vrchlabí a ve výboru jsou Alžběta Matějovská, Sebastian Schwarzfuchs, Honza Petržela a Filip Šimonovský.

Pro misijní práci se ukázal klíčovým projekt **TRUBAČSKÉ KMOTROVSTVÍ**, který vymyslel Sebastian Schwarzfuchs, a díky kterému jsou zajištěni lektori pro nově založené sbory.

Posledním velkým počinem Consonare je **VYDÁNÍ NOVÉHO DRUHÉHO EVANGELICKÉHO CHORÁLNÍKU PÍSNĚ** pro trubače. U jeho zrodu stál opět (pra)otec trubačů v evangelické církvi v Čechách Gottfried Huth z Jonsdorfu, který udělal obrovský kus práce, a také manželé Elisabeth a Sebastian Schwarzfuchsovi, kteří zpěvník dotáhli až do konečné podoby a mnoho písní upravili sami či jejich úpravy zařídili.

To, co Consonare také neslo a nese, je velická **PODPORA OD PŘÁTEL – TRUBAČŮ Z NĚMECKA**.

Bez této podpory by asi vůbec nebylo. Je to podpora materiální – použité nástroje, noty, vedení seminářů Andreasem Altmannem, který je vlastně hlavním hudebním vedoucím Consonare. Je to však také podpora duchovní i osobní. Jestli je něco živým příkladem bourání hranic mezi Čechy a Němci, hranic vytvářených násilím a nenávistí v dějinách, pak je to právě Consonare – souzvuk, souznění, harmonie.

Díky Bohu, našemu Pánu a bratru Ježíši Kristu, který naše cesty svádí dohromady, dává nám lásku do srdcí a žehná našemu úsilí.

*–Filip Šimonovský–
Rumburk, 7. 12. 2012*

> Písně – DECH

Za námi leží pořádný kus práce.

Vyhledat nápěvy, které známe v Německu i v Čechách, abychom mohli použít hotové německé úpravy. Poprosit o povolení je použít. Podle originálů na papíru vytvořit soubory s notami pomocí programu „finale“. Přítom dávat pozor na to, jestli česká verze písně se trošku neliší od německé, popřípadě ji přepracovat. Vybrat další (jenom) české písně. Pro tyto písně jsme měli akorát dvě úpravy pro tubače od Ladislava Moravetze. Jinak jsme občas přepracovali úpravy pro varhany, nebo museli hledat „skladatele“, kteří jsou schopní a ochotní tvořit pro nás vhodné úpravy bez nároku na honorář. S nimi komunikovat. Psalo pak pro nás 22 Němců a 6 Čechů (Moc všem děkujeme!!!) Dodnes nechápu, proč evangelická konzervatoř v Olomouci na naši opakovanou prosbu o podporu / nabídku spolupráce (psanou v krásné češtině – to jsem teda nenapsal já!) ani neodpověděla, kdežto od JAMU jsem dostal zdvořilé odřeknutí, ale od HAMU silnou podporu panem docentem Hanušem Bartoněm a třemi jeho studenty. Také vysoká škola pro církevní hudbu v Drážďanech (KiMu) nám pomohla, i když tamější docenti a studenti samozřejmě většinou české písně neznali a textům nerozuměli. Částečně je přeložila studentka Katharina Rau, která byla vzácnou kontaktní osobou mezi KiMu a námi. I tyhle pro nás nově vytvořené noty, které jsme dostali v různých formátech, bylo nutno převést do programu „finale“ a do jednotného vzhledu. S tím programem je to boj. Stále přesouvá noty nebo celé takty horizontálně, či pauzy vertikálně, nebo mění u osmiček praporky a trámce a nebo z tříčtvrtové noty (tedy z půlové s tečkou) udělá půlovou a čtvrtku s obloučkem atd. Žere háčky a kroužky, když se vloží český text z jiného souboru/programu. Většinou jsem si toho snad všiml, ale například nad úpravami 212 III a IV až pozdě. Pracuje se s tím prostě ještě mnohem hůř než s nějakým wordem nebo writerem. Je také složité, že pro každou změnu je nutné otevřít konkrétní soubor, protože (skoro) každá úprava je jednotlivým souborem. Na konci práce jsme měli 302 finale files (v průběhu ale i pár tisíc).

Dalším úkolem bylo písně seřadit do tematických skupin, určit pořadí (aby se nemuselo listovat u dvoustranné písně), vytvořit rejstřík, napsat předmluvu.

Použili jsme německé a české zpěvníky, ale i obsah evangnetu (<http://www.evangnet.cz/pisen.php>). Jsou tam údaje o tom, které písně mají stejný nápěv či text. Našli jsme tam ale i chyby (že EZ 70 má stejný nápěv jako EZ 71) a všimli jsme si, že hodně údajů chybí. Rád bych to opravil/doplnil, jenže administrátoři evangnetu na různé nabídky spolupráce vůbec nereagovali.

Před námi konečně leží hotový český trubačský zpěvník. *900 gramů not*. Pěkný obraz na obálce. Ba i trefný název, i když účast při veřejném hledání nebyla velká. Obsahuje 267 *nápěvů*, upravených většinou ve čtyřhlasu. Mezi nimi ale i 9 *kánonů*, které lze hrát i zpívat také jednohlasně, některé i dvojjazyčně. Zpívat samozřejmě lze každou z více než 350 *písní*, texty většinou najdeme v EZ, Dodatku nebo ve Svítáku – pokud ne, tak jsme je přidali. Je tam dokonce jedná německá píseň a jedna se slovenským textem.

A teď? **Jak dál?** Co si přeji do budoucnosti?

Aby se z „Písně – DECH“ hodně trouvalo ve sborech v Rumburku/Varnsdorfu, v Chomutově, ve Vrchlabí atd. Aby v dalších sborech lidé začali troubit společně při bohoslužbách, na sborových oslavách... Aby německé pozounové sbory, když navštíví partnerské sbory v Česku, z našich nových not hrály. Aby nová česko-německá partnerství vznikala. Právě exempláře zpěvníku, které se do Německa dostaly a dostanou, aby lákaly Němce do Česka.

Byl bych rád, kdyby na evangelické konzervatoři v Olomouci vznikla skupina trubačů, která by mohla navštěvovat nejen výuku vedení pěveckého sboru/orchestru, ale obzvlášť i vedení pozounového sboru a tato účast by byla studentům uznána jako součást studia. Tím by se rozšířilo troubení ve smyslu Consonare v Čechách i na Moravě.

Dalším snem je, aby vznikl pozounový sbor i na evangelické fakultě v Praze. Studenti, budoucí faráři, by tak dostali možnost se hru na žestový nástroj naučit a ve sboru týdně cvičit. Také zde by účast v pozounovém sboru mohla být uznána jako součást studia. Především ale, aby zažívali nadšení z troubení.

Protože já jsem byl z troubení vždy nadšený, přeji totéž i ostatním – společné muzicírování, společné popovídání, společné chválení Boha a potěšení lidí.

A není to tak těžké. Trubač přece hraje jen jeden hlas (ne všechny čtyři najednou jako varhaník), ale společně s ostatními vznikne plný zvuk krásné hudby. A to se dá naučit v každém věku.

Kam jsem přišel, tam jsem naštěstí potkal trubače a mezi nimi našel přátele. Hudba je trochu jako esperanto – otvírá dveře a srdce asi všude na světě.

–Sebastian–

> České Budějovice!

Ve vzpomínkách nezůstaly jenom sváteční kolony, díky kterým se cesta tam i zpátky protáhla do nekonečna, ale hlavně setkání a pobyt s milými přáteli trubači a opětovné shledání a spoluprožívání po dlouhé době. Byli jsme hosty v krásném městě a pěkném sboru, kde vše probíhalo od počátku až do konce dobře zorganizované, kde jsme se cítili dobře a měli radost ze společné činnosti. Zcela zvláštní

zkušeností bylo samozřejmě vzít do rukou dlouho očekávaný nový český zpěvník, **Písně – druhý evangelický chorálík**, a zároveň už s ním hned pracovat a použít ho při závěrečné bohoslužbě. Dalším překvapením byl manželský pár, který jako hosty přivezli Dieter a Elke. Ti chtěli „Consonare“ poznat přímo a vyslovili se pro pozvání na další valnou hromadu do „Siegerlandu“.

Manželé z Budějovic nám ukázali historické centrum a vysvětlili nám mnoho věcí a odpověděli na mnoho otázek. A protože jsme byli v tak známém „městě piva“, tak pro nás zorganizovali prohlídku pivovaru v češtině a němčině, která byla velmi zajímavá. Samozřejmě, jak lze na trubačském semináři očekávat, hodně jsme troubili pod vedením Andrease Altmanna. Obědvali jsme v dobré pizzerii ve městě a jinak se o nás postarali ve sboru, kde také většina z nás byla ubytovaná. Dny začínaly ranním troubením a končily pozdě v noci rozhovory.

Nacvičili jsme hudbu na závěrečnou bohoslužbu, kterou jsme úspěšně odtroubili. Po bohoslužbě zorganizoval sbor posezení u kávy, během kterého měli zájemci možnost si vyzkoušet nástroje a vysvětlit, jak se na ně hraje. Nakonec jsme zde mohli nechat čtyři nástroje, aby s nimi mohli cvičit a případně založit trubačský soubor.

–Gottfried–

> Rychlá rota ve Vrchlabí

Po pátečním večerním příjezdu a krátkém rozehrání jsme vyrazili na obhlídku okolí s cílem zjistit, kde nás napojí a nakrmí. Bylo to překvapivě těžší, než se na první pohled zdálo. V pátek večer byly restaurace buď plné, podezřele prázdné, nebo těsně před zavíračkou. Ale nakonec se podařilo, a tak jsme se připravili na náročný víkend...

Sobota byla ve znamení zkoušení, abychom si při podvečerním plánovaném hraní v kostelíku v Herlíkovicích neudělali ostudu. Před vystoupením jsme si udělali krátkou procházku a vyzkoušeli jsme i letové vlastnosti Klářiných draků.

Pro některé z nás bylo hraní v Herlíkovicích příjemným překvapením, za trubačský výkon první odměna... Vytrobili jsme si něco na zahřátí u nového správce Horského domova. Velmi milé bylo pozvání na návštěvu od bývalého správce areálu a exstarosty Strážného. Takové pozvání se samozřejmě neodmítá, a tak jsme si při výborném jídle a pití užili večer plný her a zábavy.

Hra, která pravděpodobně ve všech zanechala nejhlubší následky, by se dala nazvat „Jede jede mašinka“. Nejprve jsme si demokraticky odhlasovali, že vlak už nedělá „ššš...ššš“, ale „td, td...td, td“ (století páry je prý už dávno za námi, ale koleje rachotí pořád stejně...). A pak už stačilo v pravý čas za zvuku cink cink zvedat před

projíždějícím vlakem závory na vlakovém přejezdu. Koho rychleji a rychleji projíždějící vlak nevyvedl z rovnováhy a udržel si zdravý rozum, pokračoval typovací hrou „Hádám, kdo jsem“ aneb „kdo je to napsaný a přilepený na lístečku na mém čele“? Když jsme uhodli všechny tajemné osoby a dohráli i všechny další společenské hry, Petr odtroubil celému okolí půlnoc a vydali jsme se zpět na cestu do Vrchlabí. Neděle už proběhla ve znamení klidu a pohody. Po brzkém budičku, rychlé snídaní a krátkém rozehrání byla zkouška na bohoslužbu. Myslím, že jsme si ani hraním při bohoslužbě neudělali ostudu, takže oběd byl plně zasloužený a nedělní odpolední procházkou na návěs a do zámeckého parku jsme návštěvu Vrchlabí zakončili.

–Vojta–

> Consonare slaví 5 let, proč to neoslavít pěti hlasy?

DECH k tomu nabízí číslo 46 (5. hlas ad libitum najdete u čísel 197 a 238).

Jako „dárek“ k narozeninám si můžeme také zahrát následující Intrádu od Šimona Lomnického z Budče – zvaného též Lomnicus, ale i Žebrák, Chodeček a Janů. Narodil se 1552 v Lomnici nad Lužnicí a zemřel kolem 1622 v Praze, mezitím žil i Českém Krumlově, Jindřichově Hradci a Třeboni. Jeho dílo obsahuje například i „Písně nové na evangelia svatá nedělní přes celý rok“ a „Kancionál aneb Písně nové historické na dni sváteční přes celý rok“.

–Sebastian–

Intrada

Lomnicius (Šimon Lomnický z Budče)

The first system of musical notation consists of three staves. The top staff is in a soprano clef, the middle in an alto clef, and the bottom in a bass clef. The music is in a common time signature (C) and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The first measure of the top staff has a forte (*f*) dynamic marking. The second measure of the top staff has a piano (*p*) dynamic marking. The third measure of the top staff has a forte (*f*) dynamic marking. The middle and bottom staves have their own dynamic markings: the middle staff starts with *f*, has *p* in the second measure, and *f* in the third; the bottom staff has *f* in the first measure and *f* in the third.

The second system of musical notation consists of three staves. The top staff is in a soprano clef, the middle in an alto clef, and the bottom in a bass clef. The music is in a common time signature (C) and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The first measure of the top staff has a piano (*p*) dynamic marking. The middle and bottom staves have their own dynamic markings: the middle staff has *p* in the first measure and *p* in the second; the bottom staff has *p* in the first measure and *p* in the second.

The third system of musical notation consists of three staves. The top staff is in a soprano clef, the middle in an alto clef, and the bottom in a bass clef. The music is in a common time signature (C) and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The first measure of the top staff has a forte (*f*) dynamic marking. The second measure of the top staff has a piano (*p*) dynamic marking. The middle and bottom staves have their own dynamic markings: the middle staff has *f* in the first measure and *p* in the second; the bottom staff has *f* in the first measure and *f* in the second.

The fourth system of musical notation consists of three staves. The top staff is in a soprano clef, the middle in an alto clef, and the bottom in a bass clef. The music is in a common time signature (C) and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The first measure of the top staff has a forte (*f*) dynamic marking. The middle and bottom staves have their own dynamic markings: the middle staff has *f* in the first measure and *f* in the second; the bottom staff has *f* in the first measure and *f* in the second.